

Pogovor med Špeletom in Brivcem.

Špele: Naznanjam Ti, da so se oni barokovljanski klesarji, katerim je bila namenjena britev in škarje v zadnji številki tvojega lista, močno jezili.

Brivec: Zakaj pa so se jezili?

Špele: Rekli so namreč, da so po nedolžnem prišli v tvoje grozne roke, ker oni niso ničesar tirjali za ono podarvano mizo od odbora »Narodnega doma«.

Brivec: Kako pa, da si mi tako napačno poročal o tem?

Špele: Veš, meni je pravil o tem nekdo, ki je menda velik sovražnik onih klesarjev. Jaz, misleč, da mi govori resnice naznanil sem to tebi. Mislim pa, da bo zdaj zopet vse dobro, in da se bo njihova jeza potolažila, ako prekličem ono laž pri tebi in pri vseh onih, ki so morebiti čitali moj pogovor s Teboj v zadnji številki. Brivec. Nikdar nočem več takih in enakih vesti spravljati med svet, ako ne bom do cela prepričan o njihovi resničnosti.

Brivec: Tako je, popravljen naj bode ona laž in pazi, da mi ne prideš več z lažmi pred obraz, drugače Tebe prav pošteno obrijem, da Ti bodo brke še manje rastle kakor rasti in da boš pri tem delu potočil še kako krvavo solzo, ker Ti pa ne bo posebno prijetno.

Špele: No, no, rajše bom potrpel jaz, kakor da ima trpeti kdo drugi po nedolžnem Z Bogom, pa brez zamere!

Jagodigodigoda.

častijo Tržačani kot svojega patrona, izrazil bravši dogodke v Tržaški mestni hiši: »Oh ubogi ničle! Ti majhni Italijani!« Če se njih zaščitnik izražuje tako o njih mislim, da jih ni dosti prida.

Kakor vidiš, je nam vse znano, kaj se doli na svetu godi. Če bode tako šlo, kakor sedaj, se bode nebeškemu Očetu tudi enkrvt zadosti zdelo.

Jaz moram končati, kajti ura me kliče, imamo namreč zabaven večer »pri treh slovanskih lipah«.

Pozdravi mater in ji zabiči, da se naj nikar v drugo ne moži; Tebe bo že ubogala. Za Brnežovem Froncom je gledala rada, preden sva se midva vzela. Take neumnoati ji izbij si glave, pa se Ti raji oženi.

Kadar bo prilika Ti pišem kaj več.

Podravljen od

Tvojega očeta
Silvestra.

Rekrut.

(Zložil Josip Anton).

Ko spomlad prihaja,
Se svet veseli,
Le fantam tak težko
Pri srečju se zdi.

Ko ptički pojejo
Veselo že vam,
Beriči nesejo
Že »cegelee« nam.

Podoba pa gori
Naslikana je,
In orlova glava
Pove kaj to je.

Ko pridem k pregledu,
Če bodem zakaj,
Pa pravi mi doktor:
Okrenem se naj.

Ko kažem mu hrbet,
Že vpije na glas,
Da nosil bom puško
Še kakor za špas.

Opravim se hitro,
Zaviskam na glas;
Domu grem pogledat
Za kratek še čas.

Kar hitro preteče
Šest mesecev preč;
In pride oktober
Doma me ni več.

Zdaj pridem v Ljubano
V kosarno grem spat
Soldat mi star reče:
Marš zgodaj vstat.

Povedal bom tukaj
Vse to še naprej,
Kdor bil pri vojakih
Vse to ve že zdej.

In drugi dan prav'jo
Preoblecite ga.
Raztrgane hlače
So dobre za nj'ga.

Z vsakim začnejo
Gerdo zdaj ravnat,
Po noči pa mora
Obleko krpát.

(Dalje prihodnjič).

Lesnike.

Prijateljstvo ima dolžnosti: ljubezen pa same pravice.

V veri in ljubezni verujemo najraje to, kar upamo.

Ljubosumnje je dokaz ljubezni, še večkrat pa dokaz samoljubja.

Varuj se ženske, katera se smeje vedno in moža, kateri se ne smeje nikoli.

V zakonu je živahnost in prijaznost žene večji zaklad nego demanti in biseri.

Neprisotnost umori ljubezen le tedaj, če ista že pri odhodu boleha.

Vedno govorijo oči prej nego jezik.

Največji goljuf je upanje in vendar se mu človek najraje uda.

Amor je bog, kateri je z čelom v oblacih z noge v blatu.

Ireos.

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester.)

XXII.

Vsak umen živinorejec ve, da je listje najboljša nastelja domači živini. To so vedeli tudi slavni Zabrdžani. Vsako leto hodili so pridno grabiti listje v gozd, ki se je razprostiral iz doline do vrha precej strmega hriba. Ker so bili pa pri vsakem delu jako brzi in nemudni, niso si vzeli toliko časa iti najprej vrh hriba, ampak začeli so delo brž tam, kjer so najprej dospeli v gozd. Od tamkaj grabili so naprej, toraj z doline v hrib. Da je bilo to delo težavno, je lahko umeti. Ko so zgrabili listje na vrh, znosili so ga v vrečah v dolino in ga zapeljali domu.

Neke jeseni dovršili so ta opravke ravno tako daleč, da so še nekateri grabili, ko so mislili drugi listje že v vreče devati, kar pride po vrhu hriba tujec in začne začuden opazovati nerodno njihovo početje. Se smehom začne jih opozarjati, da bi bilo delo veliko lažje, če bi grabili listje navzdol in ga takoj na vozu zapeljali domu.

Reči moramo, da Zabrdžani niso bili trdih glav in so si vsak zlat nauk, posebno če je prišel iz ust tujega človeka, dobro zapomnili in se brž po njem ravnali. Tudi zdaj so takoj uvideli korist takega grabenja in so se takoj hoteli prepričati o njegovem uspehu. Ker pa niso imeli več kaj grabiti, ukrenejo nadarjene glavice tako, da se mora vso že nagrabljeno listje — še enkrat raztrositi in potem navzdol pograbit.

Ko so delo skončali, so dejali: »Bolje je že šlo, bolje! A bilo je veliko dela! No — pa saj je vsak začetek težak. Bode že drugo leto bolje!«

In imeli so, kakor vsikdar, tudi to pot prav.

